

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Edyta Bielak-Jomaa

Warszawa, dnia 4 maja 2017 r.

DOLiS-033-64/13

Pani
Elżbieta Rafalska
Minister Rodziny, Pracy
i Polityki Społecznej
ul. Nowogrodzka 1/3/5
00 – 513 Warszawa

w odpowiedzi na pismo z dnia 5 kwietnia 2017 roku – znak: DSZ-I.5550-4-147-EU/13 – (data wpływu do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych 13 kwietnia 2017 roku) dotyczące projektu wniosku o udzielenie przez Radę Ministrów zgody na podpisanie *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Mongolią o zabezpieczeniu społecznym* uprzejmie informuję, że – w kontekście dyspozycji art. 6 ust. 4 i art. 6 ust. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 lit. e *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)* (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1), który to akt prawa unijnego zacznie być stosowany w polskim porządku prawnym od dnia 25 maja 2018 roku – zastrzeżenia organu do spraw ochrony danych osobowych budzi brzmienie art. 22 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 3 – przedłożonej do zaopiniowania – *Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Mongolią o zabezpieczeniu społecznym*, powoływanej dalej z zastosowaniem skrótu „Umowa”. W myśl wymienionych przepisów Umowy wykorzystanie (bez zgody osoby, której dane dotyczą) przekazanych danych do innych celów niż te, dla których dane zostały przekazane (art. 22 ust. 4 pkt 3 Umowy), jak również przekazanie danych przez Umawiającą się Stronę przyjmującą dane innej instytucji

niż jej „władza właściwa” (zdefiniowana w art. 1 ust. 1 pkt 2 Umowy), „instytucja łącznikowa” (zdefiniowana w art. 1 ust. 1 pkt 4 Umowy) lub „instytucja właściwa” (zdefiniowana w art. 1 ust. 1 pkt 3 Umowy), bez zgody osoby, której dane dotyczą (art. 22 ust. 6 pkt 3 Umowy), miałyby być dopuszczalne, gdy wykorzystanie tych danych (art. 22 ust. 4 pkt 3 Umowy) albo przekazanie danych (art. 22 ust. 6 pkt 3 Umowy) „jest niezbędne dla stosowania ustawy w Rzeczypospolitej Polskiej lub w Mongolii”. Abstrahując już od faktu, iż z treści Umowy nie wynika o jaką w istocie ustawę chodzi, tak określona przesłanka dopuszczalności przekazania danych do innych celów niż te, dla których dane zostały przekazane, oraz przekazania przez Umawiającą się Stronę danych do innego jej podmiotu niż ten, który jest uprawnionym ich adresatem, jest niezgodna z – odpowiednio – art. 6 ust. 4 oraz art. 6 ust. 3 w zw. z art. 6 ust. 1 lit. e *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)*, powoływanego dalej z zastosowaniem skrótu „rozporządzenie 2016/679”. Wbrew wymaganiom zamieszczonym w przepisach rozporządzenia 2016/679 możliwość przekazania danych do innych celów niż te, dla których dane zostały przekazane, oraz przekazania ich przez Umawiającą się Stronę przyjmującą dane do innej instytucji niż określona w Umowie, byłaby bowiem – w świetle dyspozycji art. 22 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 3 Umowy – właściwie nieograniczona.

Dlatego istnieje potrzeba poprawienia art. 22 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 3 Umowy poprzez doprecyzowania okoliczności uzasadniających przekazanie danych do innych celów/innej instytucji. Zakładając, że Projektodawca miał w tym przypadku (użytego w art. 22 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 3 Umowy terminu „ustawa”) na myśli przepisy prawa Rzeczypospolitej Polskiej/Mongolii z dziedziny zabezpieczenia społecznego, wydaje się, iż w udoskonalonym art. 22 ust. 4 pkt 3 i ust. 6 pkt 3 Umowy mogłoby znaleźć zastosowanie pojęcie „ustawodawstwo” z art. 1 ust. 1 pkt 1 Umowy).